

Arrest

nr. 329 351 van 7 juli 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Rue Nanon 43
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Russische nationaliteit te beschikken, van origine een Ingoesj te zijn en moslim te zijn. U bent geboren op (...) 1984 in Dachnoye, in het district Prigorodni, in de regio Noord-Ossetië. Van 1992 tot 1996-1997 verbleef u in Ingoesjetië omwille van de oorlog, waarna u terugkeerde naar uw dorp Dachnoye. In januari 2019 trouwde u met K. (...), L. (...) (O.V. (...), CG (...)). Samen hebben jullie 2 minderjarige zonen, genaamd Y. (...), M. (...) (O.V. (...)) en Y. (...), S. (...) (O.V. (...)).

Na uw huwelijk wilde u het stuk grond bewerken dat u erfde van uw grootvader, omdat u daar een huis wilde bouwen voor u en uw echtgenote L. (...). Op 11/02/2019 ging u voor de eerste keer naar uw stuk grond. Toen u aan het werken was, werd u benaderd door B. (...). Hij vroeg wat u daar deed en zei dat het stuk grond niet meer van u was. Verder zei hij dat u – als u het stuk grond niet verliet – problemen zou veroorzaken voor u en

uw familie. Tot slot zei hij dat het gebied van de Ossetiërs is en dat u als Ingoesj daar niets had te zoeken. Na dit gesprek ging u naar huis en vertelde u alles aan uw vader. Een week later ging u samen met uw neef opnieuw naar het stuk grond. Na een tijdje kwamen er 2 auto's aan. Een aantal mannen stapten uit, waaronder B. (...). Hij was boos en riep dat hij u had gewaarschuwd. Er ontstond een ruzie, waarbij B. (...) u duwde. Er kwamen omstaanders tussenbeide en B. (...) en zijn entourage gingen weg. Na dit incident ging u onmiddellijk naar de wijkagent en die zei dat ze alles zouden uitklaren. Daarna ging u naar huis. 2 of 3 dagen na het incident vernam u dat B. (...) handelde in naam van R. (...), een rijke zakenman.

Op 04/03/2019 vond er bij u thuis een paspoortcontrole en huiszoeking plaats. Na de huiszoeking ontdekte uw vrouw dat alle documenten in verband met het stuk grond waren verdwenen. Jullie namen direct contact op met de wijkagent en vertelden wat er was gebeurd. Op 11/03/2019 gingen uw ouders een klacht indienen, waarbij ze alles vertelden over de problemen die u kende op het stuk grond en de huiszoeking van enkele dagen eerder. De volgende dag kwam de wijkagent langs en hij zei dat uw ouders hun klacht moesten intrekken. Hij waarschuwde jullie dat jullie anders problemen zouden kennen. Enkele dagen later kwam de zoon van B. (...) langs, genaamd A. (...). Hij begon te roepen en zei dat jullie zijn vader met rust moesten laten. Hij zei dat jullie zijn vader niet mochten vermelden in de klacht en dat jullie zouden boeten voor de schade die zijn vader kent. Tot slot zei hij dat jullie de klacht moesten intrekken. Na het bezoek van A. (...) bleef het enige tijd rustig, maar u merkte wel af en toe onbekende wagens op.

Op 25/04/2019 was u op weg naar huis, toen u werd klemgereden door 2 wagens. U moest uw auto verlaten en werd in een van de wagens gezet. Zij brachten u naar een onbekende plaats en eens u binnen was, vertelden zij dat het in het kader van een drugscontrole was. U kwam echter nooit in contact met drugs of drank en vermoedde dat het te maken had met de eerdere problemen. Nadat zij u enkele vragen stelden, zeiden ze dat u problemen had met een kennis van één van de aanwezigen, genaamd D. (...). Ze gaven u een papier en zeiden dat u dat gewoon moest ondertekenen. U zei dat u het niet ging ondertekenen, waarna u werd geslagen en bewusteloos viel. Nadat u terug bij bewustzijn was, ondertekende u uiteindelijk het stuk papier. Hierna brachten zij u naar een aparte ruimte, waar zij u medicatie gaven en u in slaap viel. Uiteindelijk staken zij u in de auto en lieten zij u achter op de openbare weg. U werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u meerdere operaties moest ondergaan. Op 30/04/2019 – terwijl u in het ziekenhuis lag – diende uw moeder opnieuw een klacht in. In het ziekenhuis kreeg u onder meer bezoek van de onderzoeker, die u vroeg om te vertellen wat er allemaal precies was gebeurd. Uiteindelijk mocht u op 17/05/2019 het ziekenhuis verlaten.

De dag dat u het ziekenhuis mocht verlaten ging u naar uw neef M'. (...) in het dorp Altievo, in Ingoesjetie. Daar leefde u ondergedoken tot 15/08/2019. Die dag vond er opnieuw een huiszoeking plaats in uw ouderlijke huis.

Tijdens de huiszoeking werden wapens en munitie gevonden in uw kamer. Uw gezinsleden werden ondervraagd en er ontstond een ruzie tussen uw vader en de politieagenten. Uw vader kreeg hierdoor een hartaanval en moest naar het ziekenhuis. Diezelfde dag belde uw vader u op en hij zei dat ze uw vrouw naar haar ouders hadden gestuurd. Uw vader zei dat u het land moest verlaten. Diezelfde dag ging u naar Rostov, waar u op 18/09/2019 werd vergezeld door uw vrouw.

U en uw echtgenote gingen op 10/10/2019 naar Moskou en de volgende dag gingen jullie met het vliegtuig naar Tsjechië. Vervolgens reisden jullie door naar België, waar jullie op 28/10/2019 een verzoek om internationale bescherming indienden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek – in november 2019 – vaardigden de Russische autoriteiten een aanhoudingsbevel uit omwille van illegaal wapenbezit. De wijkagent komt nog steeds langs om vragen te stellen over u. Tot slot vreest u dat u – omdat u gezocht wordt omwille van illegaal wapenbezit – naar de oorlog in Oekraïne zal gestuurd worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u problemen hebt met uw geheugen als gevolg van een schedeltrauma en hersenschudding. U verklaarde dat u sommige zaken vergeet (Vragenlijst “bijzonder procedure noden” DVZ, d.d. 12/12/2019 & Vragenlijst CGVS, vraag 8). Verder verklaarde u dat u nachtmerries hebt, angst voor geluiden, dat u telkens denkt dat u zou worden gearresteerd als er aan de deur wordt geklopt en dat u altijd denkt dat u wordt achtervolgd (Vragenlijst DVZ, punt 32). Op het CGVS verklaarde u dat u weinig had geslapen, maar dat u zich in staat voelde om het interview te doen en dat alles normaal was. Verder verklaarde u dat u 2 à 3 maal werd geopereerd aan uw kaak, dat u in België ook werd geopereerd en dat u als gevolg van de stress en de operatie last hebt van psychologische problemen. U verklaarde dat u uw geheugen verliest en dat u zich niet goed kan concentreren (CGVS, p. 3). U verklaarde echter dat u dacht dat uw medische en psychologische toestand geen invloed zou hebben op het persoonlijk onderhoud en dat u uw best zou doen (CGVS, p. 2-3). Er werd u meegedeeld dat u het tijdig moest aangeven als er iets was of als u iets niet meer wist, hetgeen u zou doen (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Op het einde van het interview verklaarde u dat u zeer tevreden was, dat u de vragen goed had verstaan en dat u de tolk

zeer goed verstond (CGVS, p. 34). Bovendien maakte u geen opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. In het kader van uw verzoek legde u een aantal documenten neer ter staving van uw medische en psychologische toestand. Om te beginnen bevestigen deze dat u in België werd geopereerd aan uw kaak, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Hieruit blijkt echter niet hoe dit een invloed kon hebben op uw deelname aan de asielprocedure. Uit het attest van dr. A. O. (...) (d.d. 09/12/2019) blijkt louter dat u in april 2019 een schedeltrauma opliep met hersenschudding, waardoor u enkele posttraumatische stressstoornissen hebt. Zo is er sprake van een slecht geheugen en concentratieverlies. Nergens uit dit attest blijkt echter wat deze problemen concreet inhouden, noch op welke manier deze uw deelname aan de asielprocedure kunnen beïnvloeden. Daarnaast legde u twee attesten neer van K. K. (...) (d.d. 09/04/2021 & d.d. 04/06/2024). Uit deze attesten blijkt dat u psychologische getraumatiseerd zou zijn omwille van de problemen uit uw land van herkomst. Hierdoor zou u onder meer cognitieve problemen hebben, lijden aan slapeloosheid, nachtmerries hebben, paniekaanvallen hebben en zo meer. Uit het laatste attest blijkt bovendien dat uw psychologische toestand verslechterde als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de mobilisatie in Rusland. Deze attesten ontbreken echter een concrete invulling van de diverse aangehaalde psychologische problemen, zoals de cognitieve moeilijkheden. Bovendien kan er geenszins uit worden afgeleid op welke manier uw psychologische en medische toestand een invloed kan hebben op uw deelname aan de asielprocedure. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een arts of psycholoog een uitspraak kan doen over psychische dan wel fysieke letsels die iemand heeft maar geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Tot slot blijkt uit het medisch overzicht van Fedasil van 19/07/2024 louter welke vaccinaties u hebt gekregen en welke medicatie u neemt. Volledigheidshalve spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verlieten u en uw echtgenote K. (...), L. (...) (O.V. (...), CG (...)) jullie land van herkomst, Rusland, omwille van uw vrees voor vervolging door een grondconflict met een invloedrijk man, genaamd R. (...), en omdat u wordt gezocht door de Russische autoriteiten omwille van illegaal wapenbezit. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en uw echtgenote op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden betreffende het moment van jullie vertrek uit Rusland, het moment waarop jullie aankwamen in België en jullie paspoort. Bij de DVZ verklaarde u dat u was vertrokken op 27/10/2019 – de dag voor jullie asielaanvraag in België – en dat u uw paspoort had weggegooid in een tankstation (Vragenlijst DVZ, punt 28; 37). Uw echtgenote verklaarde dat u haar paspoort verscheurde (Vragenlijst DVZ L. (...), punt 37). Op het CGVS legden u en uw echtgenote echter jullie paspoort neer, waaruit bleek dat jullie Rusland verlieten op 11/10/2019 en diezelfde dag aankwamen in Tsjechië (zie administratief dossier, groene map). Uw echtgenote verklaarde dat jullie niet in Tsjechië verbleven en direct doorreisden naar België (CGVS L. (...), p. 7). Bijgevolg verbleven jullie 2 weken in België zonder asiel aan te vragen. U verklaarde dat u het advies had gekregen om uw paspoort achter te houden, omdat het een geldig visum bevatte en jullie hierdoor terug zouden worden gestuurd. Dit is echter geen afdoende verklaring. Jullie vulden de DVZ-vragenlijst in op 12/12/2019, hetgeen na het verstrijken van jullie visum was. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom u en uw echtgenote op dat moment niet de waarheid vertelden en jullie paspoort neerlegden. Zeker aangezien u wel verklaarde dat u een visum had voor Tsjechië dat geldig was van 11/10/2019 tot 02/11/2019 (Vragenlijst DVZ, punt 28). Daarnaast verklaarde u dat u 2 weken wachtte tot het visum was verstreken om asiel te vragen (CGVS, p. 4; 33), hetgeen geen afdoende verklaring is om uw laattijdig verzoek te rechtvaardigen. Jullie dienden immers een verzoek in op 28/10/2019, hetgeen dus voor het verstrijken van het visum is, waardoor deze verklaring ook al niet klopt (zie administratief dossier). Uw echtgenote verklaarde hierover dat u zich vergistte en dat u geheugenproblemen hebt (CGVS L. (...), p. 29). Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat u weet of u asiel vroeg voor of na het verstrijken van uw visum en dat u de reden voor deze wachttijd wel degelijk kent. Uw echtgenote verklaarde bovendien dat jullie 2 weken wachtten met asiel aanvragen omdat ze 9 maanden zwanger was en niet in staat was om asiel te vragen (CGVS L. (...), p. 9; 29). Er kan in de eerste plaats verwacht worden dat jullie zo snel mogelijk na jullie aankomst asiel vroegen en minstens dat jullie dezelfde reden aanhalen ter verklaring voor jullie wachttijd. Bijgevolg slagen jullie er niet in om een duidelijk beeld te schetsen van de reden waarom jullie bij de DVZ een foutieve vertrekdatum opgaven, jullie paspoort achterhielden en niet onmiddellijk een verzoek indienden in België. Dit ondermijnt bij voorbaat jullie algemene geloofwaardigheid.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw vertrekaanleiding – het grondconflict – door volgende vaststellingen tenietgedaan.

Zo slagen u en uw echtgenote er niet in om aannemelijke verklaringen af te leggen voor de reden waarom u op uw stuk grond begon te werken, hetgeen het startpunt is van uw problemen. U verklaarde dat u was getrouwd in januari 2019 en dat u daarom een huis wilde bouwen op uw stuk grond (Vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 5; 15). Uit de vertaling van uw huwelijksakte blijkt echter dat jullie huwelijk en de registratie ervan plaatsvond op 26/06/2019 (zie administratief dossier, groene map). Na confrontatie verklaarde u dat jullie niet trouwden in juni en dat jullie over een officieel document beschikken waaruit dat blijkt (CGVS, p. 15), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Uit jullie huwelijksakte blijkt immers ondubbelzinnig dat jullie huwden in juni. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat dat u bij de DVZ verklaarde dat u was gehuwd op 26/06/2019 ("Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten", pagina 1, Vragenlijst DVZ, punt 14). Tot slot blijkt uit de vertaling van uw militair boekje – hetgeen u ontving op 06/06/2019 – dat u op dat moment celibatair was (zie administratief dossier, blauwe map). Uw echtgenote verklaarde bovendien dat jullie officieel huwden op 20/01/2019 en dat jullie het huwelijk lieten registreren in maart of april (CGVS L. (...), p. 7). Na confrontatie herhaalde uw echtgenote louter haar verklaringen (CGVS L. (...), p. 12), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Bovendien verklaarde zij dat ze foto's zou bezorgen aan het CGVS van jullie huwelijk waarop de datum stond (CGVS L. (...), p. 12). Op basis van de foto's die uw echtgenote bezorgde kan echter niet worden afgeleid dat jullie daadwerkelijk huwden op 20/01/2019. Op de foto's bent enkel u in kostuum te zien met andere mannen. Uw echtgenote valt nergens te bespeuren op de foto's. Bijgevolg kunnen deze foto's geenszins als bewijs dienen van jullie huwelijk, laat staan van de datum waarop deze gebeurtenis plaatsvond. Bijgevolg slagen jullie er niet in aannemelijk te maken dat jullie trouwden in januari 2019 en dat u omwille hiervan op uw stuk grond begon te werken. Aangezien dit moment het startpunt was van uw problemen, kan verwacht worden dat zowel u als uw echtgenote hierover consistente verklaringen weten af te leggen.

Voorst is het weinig overtuigend dat uw echtgenote de namen niet kent van de personen met wie u een grondconflict had. U verklaarde dat uw vrouw zeker wist wie B. (...) was, aangezien jullie er veel over praatten. Bovendien wist zij volgens u dat B. (...) handelde in naam van R. (...) (CGVS, p. 19-20). Uw vrouw wist echter de naam niet van de persoon met wie u problemen had. Ze wist louter dat het om iemand ging met invloed (CGVS, p. 13; 25). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat uw echtgenote de namen weet van uw vervolgers indien jullie daar veel over praatten. Bovendien legde uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af. In eerste instantie verklaarde zij dat ze nooit de naam vroeg van de persoon met wie u problemen had (CGVS, p. 25), terwijl ze onmiddellijk erna verklaarde dat ze het vroeg, maar de naam was vergeten (CGVS, p. 25). Na confrontatie verklaarde zij dat jullie over hem hadden gesproken, maar dat ze niet op zijn naam kon komen. Ze wist wel dat de zoon van B. (...) mogelijks A. (...) heette (CGVS, p. 25). Het is op z'n minst opmerkelijk te noemen dat ze wel de naam van de zoon van B. (...) zou weten, maar niet op de namen van B. (...) of R. (...) kon komen. Deze onwetendheid ondermijnt de geloofwaardigheid van het grondconflict.

Vervolgens legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij op de hoogte kwam van de problemen. U verklaarde dat u uw vrouw op 11/02/2019 – de dag van de eerste ontmoeting met B. (...) op uw stuk grond – vertelde dat er een gesprek was met iemand die zei dat het stuk grond van hem was (CGVS, p. 18). Uw echtgenote verklaarde echter dat u er niet met haar over sprak na de eerste ontmoeting, dat u toen niets zei over het feit dat er mensen naar uw stuk grond kwamen en dat ze pas iets vernam na de tweede ontmoeting (CGVS L. (...), p. 13-14). Na confrontatie herhaalde zij louter haar verklaringen (CGVS L. (...), p. 26), hetgeen niet afdoende is. Verder verklaarde u dat uw vrouw na de tweede ontmoeting op uw stuk grond merkte dat er spanningen waren en vragen begon te stellen. U vertelde haar toen dat die mensen terugkwamen en dat er opnieuw een gesprek was over uw stuk grond (CGVS, p. 19). Zij verklaarde echter dat zij u er na de tweede ontmoeting had over horen spreken met uw vader, dat ze vragen stelde, maar dat u haar niets vertelde (CGVS L. (...), p. 15). Na confrontatie verklaarde ze dat u – nadat ze vragen stelde – kort begon te vertellen dat er mensen kwamen, maar dat er geen problemen waren (CGVS L. (...), p. 26). Het louter veranderen van haar verklaringen is vanzelfsprekend niet afdoende. Bovendien verklaarde zij nog dat u pas over de eerste ontmoeting vertelde na de paspoortcontrole op 04/03/2019 (CGVS L. (...), p. 13), hetgeen een nieuwe versie van de feiten is. Aangezien de problemen als gevolg van het grondconflict de aanleiding vormden voor jullie vertrek, kan verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen aflegden over het moment waarop uw echtgenote hiervan op de hoogte kwam.

Verder wordt de geloofwaardigheid van jullie problemen ondermijnd omwille van een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties met betrekking tot jullie contacten met de wijkagent. Om te beginnen legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet naar de wijkagent ging na de tweede ontmoeting op uw stuk grond en voor de paspoortcontrole. U verklaarde dat u na de tweede ontmoeting eerst naar de wijkagent ging, dat u dit later aan uw echtgenote vertelde en dat ze dit nu weet (CGVS, p. 19). Uw echtgenote verklaarde echter dat u toen direct van uw stuk grond naar huis kwam (CGVS L. (...), p. 14-15). Bovendien verklaarde zij ondubbelzinnig dat jullie geen beroep deden op de wijkagent tot na de paspoortcontrole (CGVS L. (...), p. 19), hetgeen plaatsvond na de tweede ontmoeting op uw stuk grond. Na confrontatie verklaarde zij louter dat u volgens haar niet naar de wijkagent ging (CGVS L. (...), p. 26), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Vervolgens legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over de reactie van de wijkagent nadat jullie hem contacteerden na de paspoortcontrole en zeiden dat de eigendomsdocumenten van het stuk grond waren verdwenen. U verklaarde dat de wijkagent zei dat ze het

zouden uitzoeken en dat hij dan liet weten dat de eigendomsdocumenten waren meegenomen om te controleren op echtheid (CGVS, p. 13; 22). Uw vrouw verklaarde echter dat de wijkagent zei dat er niets was meegenomen en dat jullie een klacht moesten indienen als jullie verder iets wilden weten (CGVS L. (...), p. 11; 17). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote louter dat het niet kon wat u vertelde (CGVS L. (...), p. 27), hetgeen logischerwijze niet afdoende is. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u verklaarde dat de wijkagent 2 of 3 dagen nadat uw broer belde liet weten dat ze het zouden controleren (CGVS, p. 31), terwijl uw echtgenote verklaarde dat de wijkagent op dezelfde dag dat uw broer belde liet weten dat de documenten niet waren meegenomen (CGVS L. (...), p. 17-18). Na confrontatie verklaarde uw echtgenote dat het kon dat hij enkele dagen later belde en verwees ze naar haar geheugenproblemen (CGVS L. (...), p. 27). Dit is geen afdoende verklaring. Ze verklaarde immers eerder ondubbelzinnig dat ze wist dat de wijkagent op dezelfde dag terugbelde, ze wist enkel niet op welk moment precies (CGVS L. (...), p. 17). Het is dan ook weinig ernstig te noemen dat uw echtgenote na confrontatie haar verklaringen aanpast en verwijst naar haar geheugenproblemen. Daarnaast legden jullie inconsistente verklaringen af over het aantal keren dat de wijkagent langskwam om te vragen om de eerste klacht – die uw ouders indienden na de paspoortcontrole – in te trekken. U verklaarde dat de wijkagent eenmalig langskwam om dit te vragen na de klacht en voor uw ontvoering (CGVS, p. 25-26). Bovendien verklaarde u dat hij – buiten die ene keer – niet meer langskwam toen u nog in Rusland was (CGVS, p. 26). Bij de DVZ verklaarde u echter dat er meermaals een wijkagent was langsgesproken om te zeggen dat u de klacht moest intrekken (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Na confrontatie verklaarde u dat hij eenmalig langskwam en dat hij telkens vroeg om de klacht in te trekken als hij langsging bij uw moeder na uw vertrek om te vragen waar u was (CGVS, p. 31). Dit is echter geen afdoende verklaring. Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat u chronologisch de feiten weergaf, waardoor kan worden gesteld dat u het wel degelijk had over het feit dat hij het meermaals kwam vragen na de klacht en voor u werd ontvoerd. Bovendien vermeldde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat de wijkagent zich informeerde bij uw moeder, maar u verklaarde toen niet dat hij ook vroeg om de klacht in te trekken (CGVS, p. 7). Er kan verwacht worden dat u dit eveneens spontaan zou vermelden. Vervolgens verklaarde uw echtgenote dan weer dat wijkagent zeker tweemaal langskwam voor u werd ontvoerd (CGVS L. (...), p. 18). Na confrontatie bevestigde uw echtgenote opnieuw dat hij enkele keren langskwam (CGVS L. (...), p. 27). Daarnaast verklaarde ze dat hij zeker een keer thuis was langs geweest toen u niet thuis was, maar dat ze niet zeker was of de wijkagent de tweede keer belde of fysiek langskwam (CGVS L. (...), p. 27). Dit is geenszins afdoende verklaring, ze verklaarde eerder immers ondubbelzinnig dat ze zeker was dat hij twee keer langskwam toen u niet thuis was (CGVS L. (...), p. 18). Er kan verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen kunnen afleggen over hoe vaak de wijkagent langskwam om te zeggen dat jullie de klacht moesten intrekken. Tot slot legde u inconsistente verklaringen af over wanneer de wijkagent voor het eerst langskwam om te zeggen dat jullie de klacht moesten intrekken. Zo verklaarde u dat de wijkagent een dag nadat uw ouders de klacht hadden ingediend langskwam (CGVS, p. 13). Later verklaarde u dan weer dat hij na 2 of 3 dagen langskwam en dat de zoon van B. (...) op de 4e of 5e dag kwam (CGVS, p. 25). Na confrontatie verklaarde u dan weer dat de wijkagent de dag na de klacht kwam en dat de zoon van B. (...) dan op de 2e of 3e dag kwam (CGVS, p. 31). Er kan verwacht worden dat u tijdens eenzelfde gehoor consistente verklaringen kan afleggen over het moment waarop de wijkagent voor het eerst langskwam en aansluitend de zoon van B. (...).

Voorts slagen u en uw echtgenote er niet in om aannemelijk te maken dat uw ouders daadwerkelijk een klacht indienden na de paspoortcontrole op 04/03/2019. Jullie legden namelijk tegenstrijdige verklaringen af over waar uw ouders heen gingen. Uit uw verklaringen blijkt dat ze naar de procureur gingen (CGVS, p. 24), terwijl uw echtgenote verklaarde dat ze naar de wijkagent gingen (CGVS L. (...), p. 18). Er is echter een wezenlijk verschil tussen beide. Daarnaast legde u geen enkel document neer ter staving van deze klacht, waardoor het een louter blote bewering is. Nochtans verklaarde u dat uw klacht onvankelijk werd verklaard en dat u vermoedde dat ze stappen hadden ondernomen, aangezien de zoon van B. (...) zei dat zijn vader problemen kende door de klacht (CGVS, p. 24-25). U verklaarde louter dat jullie geen documenten hadden en er ook geen vroegen (CGVS, p. 25). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u begin van bewijs neerlegt, zeker aangezien u wel bewijs kon neerleggen van de tweede klacht (zie administratief dossier, groene map). Hieruit blijkt duidelijk dat jullie op de hoogte waren van het belang van dergelijke documenten.

Daarnaast legden u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat jullie ontdekten dat de eigendomsdocumenten waren verdwenen na de paspoortcontrole van 04/03/2019. U verklaarde dat – eens de autoriteiten weg waren – iedereen naar zijn ruimte ging en u bij uw vader bleef, uw vrouw kwam zeggen dat de documenten weg waren en dat u vervolgens ging kijken en vaststelde dat de documenten daadwerkelijk waren verdwenen (CGVS, p. 21). Uw echtgenote verklaarde echter dat iedereen bij uw vader bleef, zij ontdekte dat de documenten weg waren en dat u het niet meer ging controleren (CGVS L. (...), p. 17). Na confrontatie verklaarde zij dat het niet klopte dat enkel u bij uw vader stond (CGVS L. (...), p. 27). Het louter ontkennen van uw verklaringen is vanzelfsprekend niet afdoende. Verder verklaarde zij dat u mogelijks naar de kamer was gegaan om te kijken, omdat u zich ook moest aankleden (CGVS L. (...), p. 27). Dit is eveneens niet afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u doelgericht ging controleren of de documenten nog aanwezig waren, terwijl u echtgenote ondubbelzinnig verklaarde dat u dat niet deed, omdat u wist dat het correct was wat ze zei (CGVS L. (...), p. 17).

Tot slot legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u te weten kwam dat u op 25/04/2019 werd ontvoerd onder het mom van een drugscontrole. Bij de DVZ verklaarde u namelijk dat u werd klemgereden, dat ze zeiden dat ze lid waren van de drugsbrigade en dat ze u vervolgens naar een onbekende plaats brachten (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt echter ondubbelzinnig dat u dit te weten kwam nadat u aankwam op de plaats waar u werd ondervraagd (CGVS, p. 13-14; 27). Er kan verwacht worden dat u duidelijkheid kan scheppen over het feit of u voor of nadat u daadwerkelijk werd meegenomen wist of het om een drugscontrole ging of niet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS geen geloof worden gehecht aan het grondconflict.

Vervolgens kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u valselijk werd beschuldigd van illegaal wapenbezit en dat u daardoor wordt gezocht door de Russische autoriteiten.

Vooreerst maakte u de aanleiding voor de beschuldigingen van illegaal wapenbezit niet aannemelijk. U verklaarde immers dat de huiszoeking op 15/08/2019 en het feit dat er wapens werden gelegd, het gevolg was van de klacht die uw moeder neerlegde eind april 2019, nadat u was ontvoerd en geslagen (CGVS, p. 32). Uw echtgenote verklaarde eveneens dat ze een reden wilden om u mee te nemen nadat u eerder al was meegenomen en geslagen (CGVS L. (...), p. 28). Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het grondconflict en de daaruit voortvloeiende problemen, is het ook niet aannemelijk dat u als gevolg hiervan valselijk zou worden beschuldigd van illegaal wapenbezit.

Verder wordt de geloofwaardigheid van deze beschuldigingen verder ondermijnd, doordat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over de nasleep van de huiszoeking. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat uw vader tegen de autoriteiten zei na de huiszoeking op 15/08/2019. Bij de DVZ verklaarde u immers dat hij zei dat u in Moskou verbleef (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat uw vader – op de vraag of hij vertelde waar u was – louter zei dat u weg was voor uw gezondheid en verder geen informatie gaf (CGVS, p. 29-30). Na confrontatie verklaarde u dan weer dat uw vader tegen de autoriteiten zei dat u overal kon zijn, in Moskou of Turkije. Hij verklaarde echter wel dat u vertrokken was met uw neef (CGVS, p. 32). Dit is echter een nieuwe versie van de feiten. Er kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over de reactie van uw vader, aangezien u op dat moment aan het onderduiken was en uit de handen wilde blijven van uw vervolgers. Daarnaast verklaarde u dat uw vader op 15/08/2019 – na de huiszoeking en nadat er zogezegd wapens waren gevonden – een hartaanval kreeg, dat de spoeddienst werd gebeld en uw vader naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 14-15). Uw echtgenote verklaarde echter dat de spoeddienst kwam, dat ze zeiden dat hij naar het ziekenhuis moest, maar dat uw vader uiteindelijk niet naar het ziekenhuis is gegaan (CGVS L. (...), p. 23-24). Na confrontatie herhaalde uw echtgenote haar verklaringen (CGVS L. (...), p. 28), hetgeen vanzelfsprekend niet afdoende is. Bovendien verklaarde zij dat u er niet bij was en dat u het niet kon weten (CGVS L. (...), p. 28). Dit is eveneens geen afdoende verklaring. U verklaarde immers spontaan dat uw vader naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 14-15). Daarnaast legde uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over wat zij deed na de huiszoeking. In eerste instantie verklaarde zij dat zij het huis van uw ouders verliet, maar dat ze nog af en toe terugging en dat ze dacht dat ze bleef slapen (CGVS L. (...), p. 6). Later verklaarde zij dan weer dat zij terugkeerde, maar er geen nacht meer doorbracht (CGVS L. (...), p. 24). Na confrontatie verklaarde ze louter dat ze dacht dat ze er niet overnachtte (CGVS L. (...), p. 24), hetgeen deze tegenstrijdigheid vanzelfsprekend niet kan opheffen. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat jullie tegenstrijdig waren over de plaats vanwaar uw vrouw vertrok om u te vergezellen in Rostov. U verklaarde immers dat zij vertrok vanuit uw huis (CGVS, p. 5), terwijl uw echtgenote dan weer verklaarde dat zij vertrok vanuit haar ouderlijk huis (CGVS L. (...), p. 6). Er kan verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen afleggen over de plaats vanwaar uw echtgenote vertrok om naar Rostov te gaan aangezien jullie van daaruit en op dat moment jullie vlucht startten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS niet worden aangenomen dat u valselijk werd beschuldigd van illegaal wapenbezit en dat u wordt gezocht door de Russische autoriteiten.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u op het CGVS eveneens aanhaalde dat u vreest om naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden (CGVS, p. 11).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u dienstplichtig bent, omdat u een burger bent van het land en omdat u werd goedgekeurd door de medische commissie (CGVS, p. 8). Uit uw militaire boekje blijkt dat u bent opgenomen in de reserve (zie administratief dossier, groene map). Er dient echter opgemerkt te worden dat de leeftijdsgrens voor de verplichte dienstplicht op 30 jaar ligt (zie administratief dossier, blauwe map). Aangezien u op dit moment 40 jaar bent, komt u hiervoor niet meer in aanmerking.

Verder kondigde president Poetin op 20 september 2022, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet

beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf), worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U verklaarde dat u – als u zou terugkeren – zou worden opgepakt omdat u wordt gezocht en naar de oorlog zal worden gestuurd (CGVS, p. 33). U verklaarde dat mensen die worden opgepakt de mogelijkheid krijgen om te gaan vechten en dat in ruil de misdaden worden weggewist (CGVS, p. 11). U gaf echter aan dat u dit zou weigeren en dat u niet weet wat er zou gebeuren als u in de gevangenis belandt (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat er noch geloof kan worden gehecht aan het grondconflict, noch aan de beschuldigingen van illegaal wapenbezit en het feit dat u wordt gezocht door de Russische autoriteiten. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille hiervan naar de oorlog in Oekraïne zou worden gestuurd.

Uw documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling. Uw originele internationale paspoort, de kopie van uw intern Russisch paspoort, het originele paspoort van uw echtgenote, de kopie van het intern Russisch paspoort van uw vrouw en de kopie van uw rijbewijs bevestigen louter uw

en uw echtgenotes identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Uw originele huwelijksakte toont louter aan dat jullie getrouwd zijn op 26/06/2019. Met betrekking tot de twee foto's die zouden getrokken zijn tijdens jullie huwelijk werd reeds geargumenteed dat hieruit niet kan worden afgeleid dat jullie huwden in januari 2019 (cfr supra). Uit uw origineel militair boekje blijkt dat u opgenomen bent in de militaire reserve. Hieruit kunnen verder geen conclusies worden getrokken. Uit de door u neergelegde screenshot van Google Maps waarop uw stuk grond te zien zou zijn, kunnen geen conclusies met betrekking tot uw problemen worden getrokken. Het originele attest van de lokale administratie van Kurtat van 11/10/2017 toont louter aan dat u in het bezit bent van een stuk grond maar geldt evenmin als bewijs voor uw asielrelaas. Hierbij dient bovendien opgemerkt te worden dat u doorheen het persoonlijk onderhoud volatiele verklaringen aflegde over dit document. U verklaarde immers in eerste instantie dat u dit document was gaan ophalen nadat u problemen kreeg omwille van uw stuk grond en de rest was meegenomen tijdens de paspoortcontrole (CGVS, p. 8), hetgeen betekent dat u dit na 04/03/2019 ging opvragen. Dit valt niet te rijmen met de datum die op het document staat genoteerd, namelijk 11/10/2017. Later verklaarde u echter dat alle documenten van het stuk grond waren meegenomen, dat u niet naar de lokale autoriteiten ging voor documenten en dat jullie naar de procureur gingen. Maar jullie hoorden echter niets van de procureur (CGVS, p. 24). Na confrontatie verklaarde u dat u het document verkreeg van de lokale overheid en dat het geen notariële waarde had (CGVS, p. 31). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien u eerder verklaarde dat u niet naar de lokale autoriteiten ging om opnieuw documenten te verkrijgen. Bovendien werd u gewezen op het feit dat het document gedateerd is in 2017 (CGVS, p. 31), waarbij u verklaarde dat u er na de oorlog dergelijke documenten werden opgesteld en afgegeven. U verklaarde dat het een officieel document is dat aantoonde dat het stuk grond van u is (CGVS, p. 31). Dit is geen afdoende verklaring, aangezien u eerder zei dat het geen officieel document is en dat alle documenten van uw stuk grond waren verdwenen. Bovendien is dit een nieuwe versie van hoe en wanneer u het document verkreeg. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw problemen.

Met betrekking tot het originele Russisch medisch verslag dient opgemerkt te worden dat hieruit blijkt dat u van 26/04/2019 tot 17/05/2019 was opgenomen in het ziekenhuis en dat u onder meer een hersenschudding had en een breuk aan de onderkaak. Hieruit blijkt echter geenszins dat dit het gevolg was van uw ontvoering. Uit de vertaling van het document blijkt dat u in het ziekenhuis verklaarde dat dit het gevolg was van mishandeling door politieagenten (zie administratief dossier, blauwe map). U was echter in de mogelijkheid om eender wat te verklaren bij uw opname, hetgeen echter niet betekent dat het per definitie geloofwaardig is. Bovendien blijkt hieruit niet dat u de verwondingen zou opgelopen hebben binnen de door u geschetste context. Bijgevolg kan dit geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordelingen. Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot het originele getuigschrift betreffende de klacht die werd neergelegd op 30/04/2019. Het feit dat uw moeder een klacht indiende omwille van mishandeling door politieagenten, betekent geenszins dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, of althans niet om de reden of in de context zoals u ze schetste. Dit kan opnieuw geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling. Tot slot dient met betrekking tot de inlichting van 06/11/2019, waaruit zou blijken dat u valselijk beschuldigd wordt van wapenbezit, vastgesteld te worden dat alvast uit niks kan blijken dat dit om een origineel officieel document gaat en dit bovenstaande vaststellingen dan ook niet kan wijzigen. Hoe dan ook wordt gewezen op het feit dat documenten enkel een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, maar de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat corruptie in de Russische Federatie nog steeds wijdverspreid is. Bijgevolg ondermijnt dit verder de waarde die kan worden gehecht aan de door u neergelegde documenten.

Tot slot dient met betrekking tot de door u neergelegde medische documenten uit België opgemerkt te worden dat hieruit geenszins kan worden afgeleid hoe uw medische en psychologische toestand een invloed kon hebben op uw deelname aan de asielprocedure (cfr supra). Met betrekking tot de medische documenten van uw echtgenote dient het volgende opgemerkt te worden. Uit het medisch overzicht van Fedasil van 19/07/2024 blijkt louter welke vaccinaties zij heeft gekregen en dat ze tweemaal per maand op consultatie gaat bij K. K. (...). Uit de attesten van K. K. (...) (d.d. 04/06/2024 & d.d. 24/10/2024) blijkt dat zij chronische psycho-traumatische symptomen vertoont. Zo is er sprake van slaapproblemen, concentratieproblemen, het gevoel dat ze wordt achtervolgd en ongecontroleerde angstgevoelens. In deze attesten wordt echter onvoldoende concreet uitgeweid over de aard en de ernst van de diverse aangehaalde problemen. Verder werd gesteld dat ze als gevolg van deze problemen emotioneel instabiel kon zijn tijdens het gehoor, waardoor er lacunes konden zitten in haar relaas en waardoor ze moeilijkheden kon ondervinden om haar relaas chronologisch te brengen. Uit de analyse van haar gehoorverslag blijkt echter dat haar medische en psychologische toestand geen impact had op haar persoonlijk onderhoud (zie beslissing K. (...), L. (...))19/25367B). Tot slot werd in deze attesten gesteld dat haar kwetsbare psychologische profiel het gevolg was van uw problemen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat – zowel met betrekking tot uw eigen medische documenten als die van uw echtgenote – een psycholoog of arts wel vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van vastgestelde problemen, doch niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen, zodat dit medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de aangehaalde feiten uit uw asielrelaas. Er zijn ook geen

aanwijzingen in de attesten die een rechtstreeks verband kunnen doen vermoeden tussen de medische en psychologische problemen van u en uw echtgenote en de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien wordt in jullie medische attesten onvoldoende uitgeweid over de aard of de ernst van de diverse aangehaalde psychologische problemen, zoals de geheugenproblemen. De diverse medische documenten kunnen dan ook geenszins worden gezien als een verschoning voor de diverse ernstige tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen in uw verklaringen. Volledigheidshalve kan omtrent de medische en psychologische problemen van u en uw echtgenote nog worden opgemerkt dat jullie niet aannemelijk maken dat deze problemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat jullie op basis hiervan vervolging zouden riskeren. Evenmin tonen jullie middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Rusland een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar verzoek betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur”. Tevens menen zij dat er sprake is van een flagrante beoordelingsfout.

2.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Ten aanzien van eerste verzoekende partij luiden de motieven dienaangaande als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u problemen hebt met uw geheugen als gevolg van een schedeltrauma en hersenschudding. U verklaarde dat u sommige zaken vergeet (Vragenlijst “bijzonder procedure noden” DVZ, d.d. 12/12/2019 & Vragenlijst CGVS, vraag 8). Verder verklaarde u dat u nachtmerries hebt, angst voor geluiden, dat u telkens denkt dat u zou worden gearresteerd als er aan de deur wordt geklopt en dat u altijd denkt dat u wordt achtervolgd (Vragenlijst DVZ, punt 32). Op het CGVS verklaarde u dat u weinig had geslapen, maar dat u zich in staat voelde om het interview te doen en dat alles normaal was. Verder verklaarde u dat u 2 à 3 maal werd geopereerd aan uw kaak, dat u in België ook werd geopereerd en dat u als gevolg van de stress en de operatie last hebt van psychologische problemen. U verklaarde dat u uw geheugen verliest en dat u zich niet goed kan concentreren (CGVS, p. 3). U verklaarde echter dat u dacht dat uw medische en psychologische toestand geen invloed zou hebben op het persoonlijk onderhoud en dat u uw best zou doen (CGVS, p. 2-3). Er werd u meegedeeld dat u het tijdig moest aangeven als er iets was of als u iets niet meer wist, hetgeen u zou doen (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Op het einde van het interview verklaarde u dat u zeer tevreden was, dat u de vragen goed had verstaan en dat u de tolk zeer goed verstond (CGVS, p. 34). Bovendien maakte u geen opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. In het kader van uw verzoek legde u een aantal documenten neer ter staving van uw medische en psychologische toestand. Om te beginnen bevestigen deze dat u in België werd geopereerd aan uw kaak, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Hieruit blijkt echter niet hoe dit een invloed kon hebben op uw deelname aan de asielprocedure. Uit het attest van dr. A. O. (...) (d.d. 09/12/2019) blijkt louter dat u in april 2019 een schedeltrauma opliep met hersenschudding, waardoor u enkele posttraumatische stressstoornissen hebt. Zo is er sprake van een slecht geheugen en concentratieverlies. Nergens uit dit attest blijkt echter wat deze problemen concreet inhouden, noch op welke manier deze uw deelname aan de asielprocedure kunnen beïnvloeden. Daarnaast legde u twee attesten neer van K. K. (...) (d.d. 09/04/2021 & d.d. 04/06/2024). Uit deze attesten blijkt dat u psychologische getraumatiseerd zou zijn omwille van de problemen uit uw land van herkomst. Hierdoor zou u onder meer cognitieve problemen hebben, lijden aan slapeloosheid, nachtmerries hebben, paniekaanvallen hebben en zo meer. Uit het laatste attest blijkt bovendien dat uw psychologische toestand verslechterde als gevolg van de oorlog in Oekraïne en de mobilisatie in Rusland. Deze attesten ontbreken echter een concrete invulling van de diverse aangehaalde psychologische problemen, zoals de cognitieve moeilijkheden. Bovendien kan er geenszins uit worden afgeleid op welke manier uw psychologische en medische toestand een invloed kan hebben op uw deelname aan de asielprocedure. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een arts of psycholoog een uitspraak kan doen over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Tot slot blijkt uit het medisch overzicht van Fedasil van 19/07/2024 louter welke vaccinaties u hebt gekregen en welke medicatie u neemt. Volledigheidshalve spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Ten aanzien van tweede verzoekende partij wordt in de in haar hoofde genomen bestreden beslissing op het volgende gewezen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ verklaarde u dat u stress hebt, dat u een depressie had door de problemen van uw man, dat u een zware zwangerschap achter de rug had en vaak flauwviel (Vragenlijst DVZ, punt 32). Op het CGVS verklaarde u dat u veel problemen hebt met uw geheugen, dat u zich niet goed kan concentreren en dat u veel zaken vergeet. Zo verklaarde u dat u eenvoudige zaken vergeet en dat u zaken vergeet die op het moment zelf gebeuren of een week eerder. Als u bijvoorbeeld ergens iets zet, vergeet u waar u dat hebt gezet. Bovendien verklaarde u dat u moeite hebt met data en getallen. Verder verklaarde u dat recentelijk uw hele lichaam was geblokkeerd door de stress. U verklaarde medicatie te nemen voor uw geheugen en de stress. Tot slot verklaarde u dat u zenuwachtig was (CGVS, p. 2-4). Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u aangaf dat u zich in staat voelde om het interview te doen, dat alles goed was en werd er u meegedeeld dat – indien er iets was – u het tijdig moest aangeven (CGVS, p. 4). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het

persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien gaf u telkens na de pauze aan dat u zich in staat voelde om verder te doen (CGVS, p. 12; 22). Op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u zeer blij was dat er eindelijk naar u werd geluisterd, dat u tevreden was over het verloop van het persoonlijk onderhoud en dat u de vragen goed had begrepen (CGVS, p. 31). Bovendien maakte u geen opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u bij de DVZ verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 12/12/2019). In het kader van uw verzoek legde u een aantal documenten neer ter staving van uw psychologische toestand. U legde twee attesten neer van K. (...) (d.d. 04/06/2024 & d.d. 24/10/2024). Hieruit blijkt dat u sinds april 2023 tweemaal per maand therapie volgt. Uit de attesten blijkt dat u chronische psycho-traumatische symptomen vertoont. Zo is er sprake van slaapproblemen, concentratieproblemen, het gevoel dat u wordt achtervolgd en ongecontroleerde angstgevoelens. Ondanks deze problemen probeert u zich te integreren in het sociale leven in België. In deze attesten wordt echter onvoldoende concreet uitgeweid over de aard en de ernst van de diverse aangehaalde problemen. Verder werd gesteld dat u als gevolg van deze problemen emotioneel instabiel kon zijn tijdens het gehoor, waardoor er lacunes konden zitten in uw relaas en waardoor u moeilijkheden kon ondervinden om uw relaas chronologisch te brengen. Zoals eerder aangegeven werd vastgesteld dat uw medische en psychologische toestand geen impact had op het persoonlijk onderhoud. Verder blijkt onvoldoende concreet hoe uw psychologische toestand uw deelname aan de asielpprocedure kon bemoeilijken. Tot slot wordt in deze attesten gesteld dat uw kwetsbare psychologische profiel het gevolg is van de problemen die uw man kende in jullie land van herkomst. Er dient opgemerkt te worden dat een arts of psycholoog een uitspraak kan doen over psychische dan wel fysieke letsels die iemand heeft maar geen uitsluitel kan geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Tot slot blijkt uit het medisch overzicht van Fedasil van 19/07/2024 louter welke vaccinaties u hebt gekregen en dat u tweemaal per maand op consultatie gaat bij K. (...). Volledigheidshalve spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partijen slagen er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. Zij benadrukken dat tweede verzoekende partij kampt met geheugenproblemen alsook intense stress heeft door de gebeurtenissen, doch zonder *in concreto* afbreuk te doen aan voormelde terechte en pertinente vaststellingen inzake de door verzoekende partijen aangehaalde medische/psychische problemen. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen tot op heden geen medisch/psychologisch attest bijbrengen waaruit kan blijken dat hun cognitief vermogen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Waar in de door hen bijgebrachte medische attesten uit België (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 14 en 15) gewag wordt gemaakt van diverse medische en psychische problemen in hoofde van verzoekende partijen, stelt de Raad samen met verwerende partij vast dat de aard en ernst van deze problemen onvoldoende geconcretiseerd worden in de attesten en dat er geenszins uit kan worden afgeleid op welke manier hun medische en psychische toestand van invloed zou zijn op hun deelname aan de asielpprocedure. Wat betreft nog de in de attesten vermelde cognitieve problemen, waaronder geheugenproblemen, dient bovendien tevens te worden vastgesteld dat uit de attesten niet blijkt dat deze vaststellingen voorafgegaan zijn door een diepgaand medisch onderzoek en waaruit dit onderzoek dan zou hebben bestaan.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

2.2.4. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asieliinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om

internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij hun asielrelaas onterecht als ongeloofwaardig beschouwt. Zij menen dat de vastgestelde inconsistenties, die volgens hen minimaal zijn, verklaard kunnen worden door de geheugenproblemen van tweede verzoekende partij alsook door de intense stress in haar hoofd door de gebeurtenissen. Bovendien dient er tevens rekening mee gehouden te worden dat tweede verzoekende partij deze feiten niet zelf meemaakte doch slechts het relaas door haar man werd naverteld. Verder benadrukken zij dat eerste verzoekende partij consistent was in haar verklaringen, *“op enkele minimale details na, die kunnen worden verklaard door het verstrijken van de tijd, aangezien zij pas vijf jaar na de gebeurtenissen zijn gehoord”*. Inzake de vastgestelde inconsistenties omtrent de datum van hun huwelijk, duiden zij er voorts op dat zij religieus huwden in januari 2019 en officieel huwden in juni 2019. De foto's die zij bijbrachten hebben betrekking op hun religieus huwelijk, waarbij het gebruikelijk is dat mannen en vrouwen gescheiden zijn tijdens de festiviteiten. Ten slotte wijzen zij nog op de stukken die zij bijbrachten ter staving van hun problemen.

2.2.5.2. De Raad kan vooreerst verzoekende partijen geenszins volgen waar zij lijken te stellen dat er slechts sprake is van minimale inconsistenties in hun relaas. In de bestreden beslissingen wordt besloten tot het ongeloofwaardige karakter van hun asielrelaas omdat (i) zij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties trachtten te misleiden betreffende het moment van hun vertrek uit Rusland, het moment waarop zij aankwamen in België en hun paspoort, (ii) zij niet consistent zijn omtrent de reden waarom eerste verzoekende partij op haar stuk grond begon te werken waardoor de problemen zouden zijn gestart, nu de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij was getrouwd in januari 2019 en daarom een huis wilde bouwen op het stuk grond niet strookt met (a) hun huwelijksakte waaruit blijkt dat hun huwelijk en de registratie ervan plaatsvond op 26 juni 2019, (b) haar eigen verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij waren gehuwd op 26 juni 2019 en (c) de inhoud van haar militaire boekje volgens hetwelk zij op 6 juni 2019 nog celibatair was, (iii) tweede verzoekende partij de namen niet blijkt te kennen van de personen met wie eerste verzoekende partij een grondconflict had, (iv) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment waarop tweede verzoekende partij op de hoogte kwam van de problemen, (v) zij tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afleggen over hun contacten met de wijkagent, (vi) zij er niet in slagen aannemelijk te maken dat hun (schoon)ouders daadwerkelijk een klacht indienden na de paspoortcontrole op 4 maart 2019, (vii) eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment waarop zij te weten kwam dat zij op 25 april 2019 werd ontvoerd onder het mom van een drugscontrole, en (viii) wat betreft de bewering van eerste verzoekende partij dat zij valselijk werd beschuldigd van illegaal wapenbezit en daardoor gezocht wordt door de Russische autoriteiten, (a) eerste verzoekende partij de aanleiding voor de beschuldigingen van illegaal wapenbezit, *i.e.* de klacht die haar moeder neerlegde eind april 2019 nadat eerste verzoekende partij was ontvoerd en geslagen, niet aannemelijk maakt, nu deze gelinkt is aan het ongeloofwaardig bevonden grondconflict, en (b) verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over de nasleep van de huiszoeking. Deze vaststellingen hebben betrekking op kernelementen van hun asielrelaas, en betreffen dan ook geenszins *“minimale details”*. De tegenstrijdigheden in hun verklaringen, omtrent essentiële elementen van hun asielrelaas, kunnen geenszins verklaard worden door het loutere tijdsverloop sinds de feiten. Immers kan verwacht worden dat bepalende, van de alledaagsheid sterk afwijkende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor hiervan in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving kan worden gegeven. Ook het enkele gegeven dat tweede verzoekende partij niet zelf aanwezig was bij bepaalde gebeurtenissen kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen niet verschonen. Van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan immers worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormen voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). *In casu* kon verwerende partij terecht overgaan tot de vergelijking van de verklaringen van

zij die beweren hetzelfde lot te hebben gedeeld teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt en de waarachtigheid van het relaas na te gaan. Ten slotte kunnen hun gebrekkige verklaringen evenmin verklaard worden door hun psychische en/of medische gezondheidstoestand. Zoals *supra* reeds werd opgemerkt (zie punt 2.2.3.) wordt de aard en ernst van de in de attesten vermelde cognitieve problemen, waaronder geheugenproblemen, onvoldoende geconcretiseerd en blijkt bovendien nergens uit of deze vaststellingen gebaseerd zijn op enig diepgaand medisch onderzoek. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat hun cognitief vermogen dermate is aangetast dat zij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Waar verzoekende partijen de inconsistenties met betrekking tot de datum van hun huwelijk nog trachten te verklaren met de uitleg dat hun religieuze huwelijk plaatsvond in januari 2019 en hun officiële huwelijk in juni 2019, oordeelt de Raad evenwel dat dit een allerm minst overtuigende post-factumverklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde hun inconsistente verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Toen eerste verzoekende partij er tijdens haar persoonlijk onderhoud immers mee geconfronteerd werd dat haar verklaring dat zij getrouwd was in januari 2019 niet strookt met de inhoud van de neergelegde huwelijksakte, waarin gesteld wordt dat hun huwelijk en de registratie ervan plaatsvond op 26 juni 2019, stelde zij op geen enkel moment dat dit haar officieel huwelijk betrof en dat zij in januari 2019 religieus huwden. Zij ontkende daarentegen zonder meer dat zij in juni huwden en meende dat er sprake was van een fout (notities CGVS U., p. 15). Nochtans gaf zij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelf nog aan dat zij op 26 juni 2019 officieel huwden (verklaring DVZ U., vraag 15). Tweede verzoekende partij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dan weer expliciet aan officieel te zijn getrouwd in januari 2019 en dat het huwelijk iets later geregistreerd werd, in maart of april 2019 (notities CGVS L., p. 7). Het louter aanpassen van hun verklaringen, waarbij zij thans voorhouden dat zij in januari 2019 religieus huwden en in juni 2019 op officiële wijze, is geenszins van aard de vastgestelde inconsistenties op te heffen. Waar zij nog verwijzen naar de foto's die zij bijbrachten, onderstreept de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat deze foto's, waarop enkel eerste verzoekende partij in kostuum te zien is met andere mannen en tweede verzoekende partij nergens te bespeuren valt, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te menen, op geen enkele manier het thans door hen beweerde religieuze huwelijk in januari 2019 staven, nu nergens uit de foto's afgeleid kan worden op welke gelegenheid deze betrekking hebben.

Ten slotte duiden verzoekende partijen nog op de stukken die zij bijbrachten ter staving van hun problemen, doch de Raad duidt erop dat in de bestreden beslissingen op uitgebreide wijze wordt vastgesteld en gemotiveerd dat de door hen bijgebrachte stukken niet kunnen volstaan ter staving van de door hen beweerde problemen. Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift niet de minste poging om desbetreffende motieven in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

2.2.6. Wat betreft daarnaast nog de vrees van eerste verzoekende partij om bij terugkeer gedwongen gerekruteerd te zullen worden voor de oorlog met Oekraïne, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze hieromtrent als volgt stelt: *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u dienstplichtig bent, omdat u een burger bent van het land en omdat u werd goedgekeurd door de medische commissie (CGVS, p. 8). Uit uw militaire boekje blijkt dat u bent opgenomen in de reserve (zie administratief dossier, groene map). Er dient echter opgemerkt te worden dat de leeftijdsgrens voor de verplichte dienstplicht op 30 jaar ligt (zie administratief dossier, blauwe map). Aangezien u op dit moment 40 jaar bent, komt u hiervoor niet meer in aanmerking.*

Verder kondigde president Poetin op 20 september 2022, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf, dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie

(mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.)

worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke.

U verklaarde dat u – als u zou terugkeren – zou worden opgepakt omdat u wordt gezocht en naar de oorlog zal worden gestuurd (CGVS, p. 33). U verklaarde dat mensen die worden opgepakt de mogelijkheid krijgen om te gaan vechten en dat in ruil de misdaden worden weggewist (CGVS, p. 11). U gaf echter aan dat u dit zou weigeren en dat u niet weet wat er zou gebeuren als u in de gevangenis belandt (CGVS, p. 11). Er dient echter opgemerkt te worden dat er noch geloof kan worden gehecht aan het grondconflict, noch aan de beschuldigingen van illegaal wapenbezit en het feit dat u wordt gezocht door de Russische autoriteiten. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u omwille hiervan naar de oorlog in Oekraïne zou worden gestuurd."

Verzoekende partijen citeren in hun verzoekschrift uit een OSAR-rapport van 31 augustus 2023 en een internetartikel van 3 mei 2023 (zie bijlagen 3-4 van het verzoekschrift), doch concretiseren op geen enkele wijze wat zij met deze informatie willen aantonen en/of op welke wijze deze informatie een ander licht werpt op voormelde bevindingen. Zij citeren uitvoerig informatie aangaande de situatie in Tsjetsjenië, doch dient benadrukt te worden dat verzoekende partijen afkomstig zijn uit Noord-Ossetië. In zoverre zij met deze informatie willen duiden op het gebruik van irreguliere mobilisatie bij wijze van punitieve maatregel, benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat reeds is gebleken dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij in het vizier staan van de Russische en/of Noord-Ossetische autoriteiten. Door verzoekende partijen worden dan ook geen concrete geloofwaardige elementen aangebracht die zouden kunnen wijzen op een

risico in hoofde van eerste verzoekende partij op een gedwongen inlijving/irreguliere mobilisatie door de Russische en/of Noord-Ossetische autoriteiten in geval van terugkeer.

2.2.7. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Noord-Ossetië waarvan zij afkomstig zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen flagrante beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend vijftieng door:

J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT